

7. szám.
Oct. 15-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Evharmadra, azaz sept.–dec. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

AZ AUGSBURGI ALLGEMEINE ZEITUNGHOZ.

Már hogy mi itt emberhússal élünk,
Hogy megnyúzzuk az idegent,
Hogy az orrát menten elharapjuk
Az utazónak idebent.
Hogy mérget (sőt paprikát!) keverünk
Vendégünk étele közé,
S mindent, ki sauf-conduit nélkül jár,
Kegyetlenül agyonverünk.
Hogy a külföldön ily hirben álltunk
Azt nagyján neked köszönjük
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy a tudatlan nép most kezdi még
Tanulni az ábeabot.
A táblabíró olvasni sem tud
S csupán daczból járat lapot;
Azt is de német poéták írják
Úgy fordítják le magyarra.
A magyarból nem telik ki egyéb
Csak kulacsésináló s varga,
Csak kolbászt és tarhonyát gyártunk,
Igy szólsz felőlünk nagy bölcsen
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy tulajdonképen tótok vagyunk,
Hogy ősi eredetünk szláv,
Vagy hát vérszerinti atyafiak
A cigányokkal legalább.
Hogy a mink van, azt mind összeloptuk,
Zenénk cigány, tánczunk oláh,

Még a zsinóros dolmányunkat is
Török volt, ki kigondolá.
Hogy minden javunktól így megváltunk,
Éz a te sűrű érdemed
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy hazánk egy nagy sivatag vadon.
Lakói medvék, farkasok;
Uratlan pusztákon a vadlovak
És vadtehenek száma sok.
Kasszelből ide tóduljon eztán
Hát a kivándorlók rajja.
*Csak azért is, hogy harczai szellemet
Oltson ezen puha fajba.*
Ezekkel ám füresán nem mi jártunk,
Hanem ők. Köszönjék neked
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Hogy a paraszt mi nálunk rabszolga
Kit a nagy úr bottal fizet.
Hogy még boszorkányokat égetünk,
S vámpyrt hiszünk, azt is hiszed.
Hogy ököljog volt nálunk a törvény,
Nagy láрма a törvényhozás.
A gyöngébb hang letorkolása,
Ústöktépés és pofozás,
Ebből állt ősi alkotmányunk :
A világnak ezt hirdeted
Oh liebe allgemeine Zeitung!

Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számu példányokkal még szolgálhatunk.

Irtál rólunk szép geographiát :
 Viznek nevezted a hegyet,
 Nagy városból csináltál kis falut,
 Megtetted lónak a legyet,
 Fedeztél fel köztünk új népeket,
 Neked tetsző civilizációt.
 A többi barbar, és még abból is
 Eldugtál egy pár milliót.
 Egy tollvonásod millio halálunk :
 Igaz, hogy tudtunkon kívül
 Oh liebe allgemeine Zeitung!

Végül még azt is bebizonyítád,
 Hogy csak vitézek sem valánk.
 Úgy néha egy híres verekedő
 Akadt, akadt köztünk talán.
 De úgy egészben véve nem lehet
 Rólunk épen elmondani,

Hogy ősi harczos dicsőségünknek
 Hirében volna valami.
 Üres dicsekvés a mit kiabáltunk,
 Históriád másról tanít,
 Oh liebe allgemeine Zeitung!

Egyszer meg aztán dicsérni kezdél,
 Ez volt a legfájdalmasabb.
 Nevezted minket derék nemzetnek,
 Oh a szívünk majd meghasadt.
 Miveltek, hősök és jó barátok
 Levénk előtted izibe.
 S azokhoz, a kik őt így szeretik
 Oh a magyarnál nincs hívebb!
 Az égre is kérünk : ne fogd pártunk!
 A többi ment; ez fáj : — ne tedd
 Oh liebe allgemeine Zeitung!

K—s M—n.

NYILT LEVÉL

a belletristikus lapok nagyérdemű szerkesztőihez.

Összeállító gépek! a belletriában atyámfiai! Meglepetés nélkül, de borzadással számolom (olvasnom lehetetlen) azon verseket, melyeket ti naponkint, két naponkint, hetenkint, holnaponkint kiadni kénytelenek vagytok. Kénytelenek vagytok mondom, mert a lapoknak sárkánygyomruk van, rettentő quantum kell abba, hogy éhen el ne vesszenek, hogy producálni lehessen azokat a közönség előtt *mely* látni akar valamit. Azért említém a sárkányt hasonlatul, mert a sárkány eszményi valami levén, mi nem existál; épen olyanok ezen versek is, töltelékül felhasználtnak a lapokban, a nélkül, hogy azok megtelnének; miután az időhöz kötött etetés után is üresek. Ti nem fogtok megneheztelni, ha egy jól örzött titkotokat ezennel felfedezem. Ti ezekért a versekért mit sem fizettek, ingyen kapjátok azokat mint az Isten áldását, melyből ti azután felebaráti szeretetből részeltetitek a közönséget is. Oh ha ti azt tudnátok, hogy a természetben semmi sem vész el, bizonyosan más manipulációt kezdenétek azon versekkel is, kiknek szerzőiről azt hihetné valami methodista, hogy azok nyomtalanul fognak elveszni.

Ki semmit sem ír, mégis ír, az az írásba szerelmes. Szerelmes emberrel pedig nagy dolgokat lehet kivinni. Minden belletristicus lapnak van legalább tiz, húsz olyan liferansa, ki ingyen csak azért szállít holmi hulladékot és aszalványt a

sárkány számára, hogy firmája legyen, s vizitkártyájára a nevének kívül valami egyebet is metszethessen. Az ilyen emberek sokra képesek. Ki ingyen vállalkozik, s ingyen szállít (tudjuk a politikából) az kész fizetni ha kap valamit. Adjatok nekik ingyen lapot, hirt, nevet és dicsőséget, meglássátok ők fizetni is fognak.

Próbáljuk a tételt alkalmazni is.

Minden lapnak van legalább húsz olyan lantosa, kinek versei csak ételnek jók a sárkány számára. Húsz ilyen ember megerötetés nélkül ír évenként (egyre 100 esik) 2000 verset. A versek osztályoztassanak kétfélékre : hosszú- és kurtákra. Az ezek után eredendő tökéek czimeztessenek hosszú és kurta tökéeknek.

Lássuk a tökéek eredetét.

Ki verset küld azon vakmerő óhajjal, hogy az neve alatt kinyomassék, fizessen egy hosszú versért egy uj forintot, egy kurtáért egy kurta forintot, azaz harminczgarast. Ilyen arány mellett ered a hosszú versek után 1000 frtnyi hosszú, a kurta versek után 600 frtnyi kurta kapitális. Itt már azért mondok kapitálist, mert már pénzről van szó, az pedig kapitális dolog.

Ezeket a tökéket ti azután kiadjátok mint a verseket s azokért épen azt fogtok kapni, mit a versekért kaptok : praenumeránsokat.

Az egész manipulációnak idealis alapja lesz, mint a lutriának.

Az előfizetési felhívásban ilyenforma passzus lesz :

„A szerkesztő át meg áthatva a közönség pártoló nagylelkűségétől, igyekvend, hogy ez évben az előfizetők ne csak divatképeket, mustrákat, írói ábrázatokat és kottákat kapjanak, hanem készpénzt is. Több lyrikusok ugyanis a közönség iránti nagylelkűségéből elhatározván minden hosszabb vers kiadáásáért egy új forintot, minden kurtább vers kiadáásáért egy kurta forintot, részint a hosszabb, részint a kurtább töke számára beadni, az így készült capitalist hajlandó a szerkesztő sorshúzás útján, az előfizetők két választottjának kiadni. A lap ürességét kárpótlandja a töke tömötsége, miután mentül több lesz a vers (= üresség) annál tömöttebb lesz a töke is.“

Az anyagi s szellemi haszon elvitázhatlan!

Szaporodni fognak az írók (még most csak 1957 van), következőleg a versek is (az idén csak harmincz kötetre való jött ki), alig volt elég a strachino számára.

Szaporodni fog a töke.

Szaporodni fognak az előfizetők. Sőt meglehet szaporodni fognak a szerkesztők is. Még most csak minden 100 előfizetőre esik egy.

De jelentékenyen fog nyerni maga az irodalom is! A sokból könnyebb válogatni. Azt pedig tudjuk, hogy anthológiák nélkül, a legóriásabb irodalom is csak kolibri.

Legyetek szivesek e felhívásomat annyival inkább közölni, mert naponkint van szerencsém hasábjaitokon oly nevekkal találkoznom, kik a fenebbi projectumra érdeklőleg a legbiztosabb sikert ígérnek, s kikről azelőtt az apám lelke sem hallott.

Apropos!

A budai hasa,
Jó kövér a hasa — stb.

Ezt a keleti gyöngyöt is egy ilyen érdeknélküli liferánsnak köszönjük.

Don Dugo di Boutella, geeseener Stopli.

A Z Á L M O S D I C S I K Ó.

Óh ti nagy Pestnek lakói, ti okleveles proletárok, tragerek, helferek, wasszerslepperek, fiakerek, ainspanigerek, révészek s mindennemű flasztertretterek, meg a kiknek még kedvök van hozzátok csatlakozni: ti fontos kérdőjelei a valódi életnek, ti nagy pótlói az emberiségnek, ide figyeljete: de különösen ti, óh büszke ivadékai a hős Szvatopluknak, kik igényt birtok tartani, amaz egyenesen a paradicsomból csergedező mennyei nectárnak csak egy kortyára is, mit a bárdolatlan nép, de főleg izrael hagymányos lovagjai, mai napig is csak per „treber“ birnak titulálni: ide hallgassatok, kik tudjátok e nemes ital eredetét, ösmeritek minden variatióját, melyeknek mindegyike csak azon forró vágygyal születik a zsidóboltjában, hogy belétek mentül ingerlőbb alakban birjon költözni; halljátok historiámat, azon ékes szavakkal előadandó szomorú történetet, melyben meg fogjátok látni, mily borzasztóan lakolt egy árva lovacska, midőn felcsigázott szomjától elragadtatva, meg gondolatlanul merészle veletek bruderschaftot inni a fris treberből, melyet főz vala bűbajos katlanival Lichtschein Mojzes, az álmosdi árendás.

Most kezdődik tehát voltaképen a történet s tart addig, mig tökéletesen be fog fejeződni.

Vala Álmosd helységében egy érdemtelen zsidó árendás, ki jól tudá főzni a törkölypálinkát — főzte vala pedig böven, mert a törköly is termett vala böven, olesó is vala „böjven“. Mojzes gazda kezdvén únni, hogy az Érmelléket gyalogjába járja, hol vala beszerzendő évenkint a törkölyt; vett vala egy lovacskát, és mellé egy két kerekű taligácskát, és jár vala ily módon taligán egy lótól huzatva, szép halkal föl Székelyhidra és vissza; — hanem sovány volt a szegény pára t. i. a ló, kivált mikor az ő kezére került, pedig azelőtt sem hizlalták nagyon.

Ámbátor, hiszen bár minő sovány lett légyen is a lovacska, ez a történeten nem sokat segít, nem is sokat tartozik a dologra. Hanem csak azt említem tehát, hogy a bevásárlott sok törkölyből kezdé főzni Mojzes a sok jó pálinkát, a mint így aztán főzögetné, már annyira megszorodott az az úgynevezett votka, hogy még az udvarra is ki kellett hordani kádakba. Nagyreményű rebachok tükrözék vissza magukat a kád-votkából, s Mojzes gazda szintúgy simogatá már a szép suhogó kincset markában, melyet leendett nyerenő a kád-votkából.

Azonban nem tudni miképen, alig távozott el Mojzes a kádaktól, imhol kiszabadul a ló az istálló-

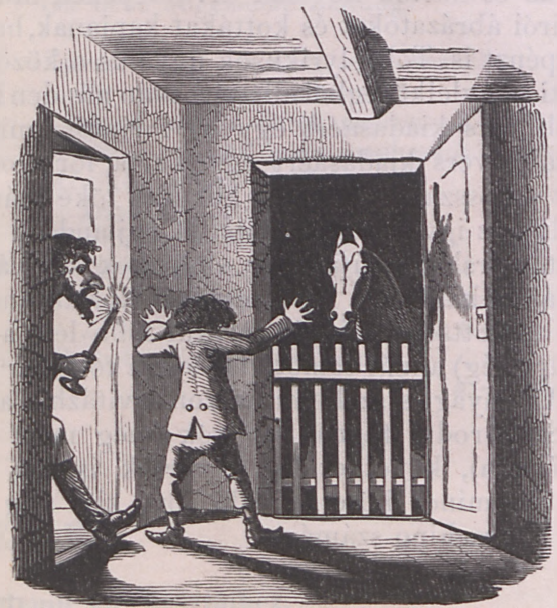
ból, s addig recognoscirozza az udvart, míg egyszer csak a kád-votka előtt állott, itt aztán minden további teketória nélkül el kezdett *inni*, ivott pedig a jó italból oly hatalmas portiót, hogy egy pár percz mulva szörnyen leitta magát s élet-jeltelenül hevert a nectar tövénél.

Bezzeg megijedt e tüneményen a zsidófrequentia, obégattak, jajgattak : „megdhüglött a kani!“ de mind nem ért semmit; végre is a sok lamentónak a lett az eredménye, hogy a falu bõrfejtője egy fél óra alatt úgy lerántotta mondirját a szegény csikónak, hogy észre sem vette, azután aztán civilben maradt testét a szegény párának rendén a garádja alá czipelték a károsult szomorú felek. Estefelé járt az idő, még pedig szombat előestéje vala, restelték a zsidók, hogy a sábeszre ilyen malheur történt, de már mit volt tenni? s belenyugodt lélekkel kavaráta mindenki nyakába a csikos lebernyiget, hanem a mint legjavában menne az áhítat, hát egyszer valami harsány nyerítés vegyül a csendes dicséret kifejezhetetlen hangjai közé — mire a „thatele“ felriadván, az ablakhoz méne, de a sötétben nem látván meg e hangok kútfejét, kis fiát Schlojmit küldi ki, mondván neki :

„Gaj hinosz, gück si mir, wer zaj geklimmen?“

Schlojmi kiment, a konyhaajtón ki tekintett, de mintha ülökéjére suhintottak volna, visszagrott a szobába, s nagy jajveszékel ordítja, hogy „a csikó fhül khelt a garattya thüvirül!“ — A bizony! a csikó feléledt s keresé a mondurját, — de bezzeg a bhüri már akkor el is volt adva, khi is vult pheczkelve. — Most volt már aztán a nagy komédia, a volt a fő kérdés, hogy a negligében

levő lovacskával mit cselekedjenek? mig végre könyörült a sors a káros feleken, a nagy zsinatra odaérkezvén egy juhászféle ember, ki is a szegény levetköztetett állatot, a kire már újból nem

lehetett ráadni a hevenyében lerántott köntöst megvette harmincz garason a komondorai szárnára.

Igy járt az álmosdi csikó édes atyámfiak, így hagyta a szegény pára egy korty pálinkáért (persze sokféle a korty : mert már a lókorty takaros nagy korty), mind ünneplő mind hétköznapi mondirját a despota világ részére csizmának.

Kérdés. Már most tehát mi ebből a tanúság?

Felelet. Hát csak az, hogy nem lónak való a tréber!

L. F.

Az új doctor.

Gróf Borpatakinak eddigelé jó öreg táblabíró ügyvédje volt, a kit „fiskális“ úrnak szoktak czimezni; ez meghalálózván, egyik pesti ismerősét felszólítja, hogy ajánljon neki valami olyan embert a ki az újabb törvénykezésben járatos. Ez küld neki egy pápaszemes urat, a gróf megegyezik vele — már ezt „doctor“ úrnak kellett titulálni.

Egy év mulva találkozik a gróffal az ajánló ismerős.

— No hát, hogy vagy megelégedve az új ügyvéddel?

— A „doctorral“? óh az nagyon ügyes fiú! A mult pünkösöd előtt nagyon példálózott, hogy szeretné az ünnepeket valahol a falun tölteni; én meghívtam Borpatakra, ő elfogadta. Jó eleve, pénteken, beküldtem érte ötlovas hintót, ott kinn tartottam egész szerdáig, az

alatt mulattunk, vadásztunk, kocsikáztunk, az én emberemnek pompás kedve és étvágya volt, mindennap háromszor lecsipte magát tokajival és francia pezsgővel, szerdán megint haza küldtem a magam öt lovas kocsiján. Karácsony tájon aztán megküldi a számtartómnak az egész évi ügyvédi számvetést. Kíváncsiságból bele nézek s talállok benne ilyen positiót : April 12-én (ekkor volt pünkösöd) exmissio Borpatakra.

Oda és visszautazás, kocsibér és borralaló	12 ft. 57 kr.
Hat napig ebéd, vacsora stb.	12 „ — „
Ügyvédi consultatióért	20 „ — „

Summa 44 ft. 57 pkr.

Az egészben csak az az egy boszant, hogy azt a pompás ebédet, vacsorát, a mit nálam kapott, nem besülte fel többre naponkint 2 pfrtnál. Persze hogy kifizettem.

K—s M—n.

Savoir vivre,

Vagy mennyiféle ügyességre képes az ember egy sétapálczával.

1. ábra. Mikor az ember a pálczával kezében köszön a szemköztjövőnek s felüti vele annak az orrát.

2. ábra. Mikor az ember a hóna alá dugja a pálczáját, aztán hallja, hogy valaki jön a háta mögött, hátra fordul, hogy megnézze ki az? s olyan szerencsésen, hogy épen a szájába dugja neki a pálca végét.

3. Mikor az ember malmot csinál a pálczájából, újjai közt forgatva s egyszer csak azt veszi észre, hogy kiütötte vele a szomszédja fejéből a kalapot.
(Vége következik.)

Elpártolt kedves.

Mátyás pintérlégenyt darabig szivellette Teruska magyar szolgáléány; vett is neki az imádó tót legény egy dorombot és egy pár papucsot. Később Mátyás észrevette, hogy Teruskához más járogat; búsan mégis elment az ablakára esdekelni:

— Teruska, nyizson az ablagot! Kírem, had már nem zere Matyi? Szerezszen kírem! — — No Teruska,

ha nem zere matyi: agya víza kírem a klapucsát is, meg a romborát is.

Kapcziozus kérdés.

Ha Atlas a földgolyót a vállán emeli, — hát akkor maga min áll?

Gonosz észrevétel.

- Te! ez a kutya aligha meg nincs veszve.
- Miért?
- Nem issza a vizet.
- Akkor te régen meg vagy veszve.

Epigrammok a bánatos Erzsókhoz.

I.

Erzsók! midőn először láttalak
Kivántam, hogy szám is szemmé legyen,
S most, midőn csókollak, kivánom, hogy
Mindkét szemem egy-egy szájjá legyen.

II.

Erzsókom! nem szeretsz tehát?...
Mézes szavam nem hat reád?!
Ne, vedd, ez elbájol talán:
Szagos olaj és vaxpomád!

III.

Erzsók! oh bánatos!
Igyál, hisz ez szerelmet ad...
Csak idd ki mind, hisz egy
Meszely pálinka meg nem árt.

IV.

Mint a virágos kender, oly szép hajad,
Képed: mint a holdvilág;
Fejed, füled kicsiny; szemed pedig még
Éjjel is világot ad!...

V.

Ölelj át oh szívem pástétoma
Karjaid közt nyílik a tavasz!...
Mily szép ezüst gyűszű van ujjadon
Pár itcze borra mily jó volna az!

VI.

Hogy szeretnék merengni itt
Egész éjjel; de nem lehet:
Oh mert kicsuk a házmester
S hol a *hatos*?? Isten veled!

W.

Éjjeli fogás.

Több eset volt már följelentve, hogy a Gellérthegy oldalában csavargó naplopók rejtőznek, kik éjszaka a környéket bátortalanítják, az utazók hintairól a ládákat lemetélik, sőt még az eleven embert is megmerik támadni. — Ennek már elejét kell venni! Hat városi pandúr lőn kiküldve egy városvégi házba, hogy ott az adandó alkalomra vigyázzanak, s ha jön, ragadják üstökénél fogva.

Hát az első éjszaka mingyárt jönnek a szőlőpásztorok nagy sebbel-lobbal, hogy ugyanám a Sashegy alatt bujkál valami gyanús ember, tolvajlámpással, horoggal s egyéb gyanús tolvajszerekkel.

A biztos és a hat pandúr rögtön fegyverre kapnak, riadnak kifelé s már messziről látják a bujkáló tolvaj-

fényt a hegy tövében, a mint el-eltűnik, meg újra kitör a bokrok közül.

— No csak szép csendesen meg kell keríteni!

Csatárláncba oszolva körülfogják a gyanús tüne-
ményt, ovatosan közelitenek felé, mindig szűkebb kör-
ben, végre csakugyan megkapják! Egy kis alacson férfiú
ül egy bokor alatt, kezében valami hosszú pózna karikás
zsákkal a végén, melylyel leskelődő helyzetet foglal el,
pár ölnyi távolban ég egy fatörzsre tett lámpás. Addig
senkit sem vesz észre, míg a biztos eléje nem toppan.

— Hát! Mit csinálunk itt?

A kis alacsony férfiú nyájasan mosolyogva felel:

— Jó estét. Én itt *éjszakai fogáson* vagyok.

— *Éjszakai fogáson!* S még bevallja!

— És pedig igen *gazdag zsákmányom* volt eddig.

— *Gazdag zsákmány!* Mit raboltál zsvány?

Az ártatlan ekkor veszi észre a félreértést. Derék
tudós bogarászunk volt az, ki éjjel lámpafénynél fog-
dosta az éjszaka járó félröpüeket, sphinxeket és halálfős
pillangókat, s kicsinyben mult, hogy tudomány-szomjá-
ért a kalodába nem tették.

K—s M—n.

Baka-házasság.

— Hát haza kerültél Feri a háboruból?

— Látod, ha van szemed!

— Nem is történt semmi bajod?

— Egyéb semmi, csakhogy *megházasodtam*.

— Mi jutott eszedbe!

— Deiszen nem jutott volna nekem eszembe, csak
hazafelé jövet le ne szakadt volna rólam a *köpenyem!*

— Hát aztán csak ez volt az ok?

— Ez ám; egy helyt aztán találtam egy fájn uj-
donat uj köpenyre, valami özvegy asszonyé volt, hi-
telbe nem akarta nekem adni, azt mondta, hogy tiz
forint az ára, én meg honnét az ördögből vettem volna
tizforintot!

— S aztán?

— Hát aztán *elvettem feleségül*, kénytelen voltam
vele.

— S csupán csak ezért házasodtál meg te szeren-
csétlen!

— Hát tudom, hogy nem is azért, mintha valami
nagy szükségem lett volna *feleségre*, hanem mert *nem
volt köpenyem!*

Naiv mentség.

— Hát Ferkó! jövőre hozzám szegődjél be lovász-
nak, az angol paripák mellé, jó béred lessz, s a mellett
kommót életet élhetsz, — szolt Cs—háti úr egy vendég-
kocsishoz.

— Az életemért sem tehetem édes nagyságos uram,
megkérem egész alázatossággal — válaszolt a kocsis —
nem tudnék már én angolul megtanulni; ahon a német
úrnál is tavaly a lovak neveit egész álló esztendeig alig
birtam megtanulni, — *hát még azt a sok kumhert!*

Törvényes kérdés.

X. takácsnak volt egy szélmalma X. város szélén, melybe egykor egy juhász szamarháton örne valót vitt, s megakarván várni, míg lisztte változik, felköté szamara kötőfékjét annak nyakára s elereszté legelni, maga pedig bemenvén a malomba, pipára gyujtott. Azonban a malom csak hamar elkezd keservesen nyöszörögni, mintha kenőcsért panaszkodnék, a minek okát azonban a bent levő molnár és juhász ki nem birták találni, míg rögtönzött élceléseikből egy rettentő zuhanás ébreszté fel, melyre midőn ki tekintének, a szélmalom két szárnyát összetörve, s a szegény szamarat földön elnyulva láták. Egy kis nyomozás után kitünt, hogy a szamar a paraj szalak után a vitorla alá ment, s a vitorla vége beleakadván felkötött erős kötőfékjébe, annál fogva fel-emelte a levegőbe, s midőn a vitorlaszárny a pálya tetejéről visszafordult, a szamar leesett, s utjában két vitorlaszárnyat összetört s maga is a salto mortale áldozatja lett. De a dolog ezzel nem lett bevégezett tény, hanem X. takács perbefogta a juhászt a malmában esett kármegettéréseért, a juhász ellenben, nem hogy a malomban esett kár megtéréseére lett hajlandó volna, de sőt kedves állatjának árát követelte a malom tulajdonosán. Kérdés már most: melyik tartozott a másiknak kárpótlással?

N. Paládi.

Mindent számítani kell a gazdának.

Van egy derék praktikus gazdánk, ki valódi tudományos átgondolással üzi a gazdaságot, kiszámítva ennyi meg ennyi trágya száraz korában mennyi ammoniacumot tartalmaz, nedves korában mennyit? a növény hány százalékot kap abból, hányat a levegőből? és a többi.

Egyszer kimegy a szántóföldre, hol a kocsisa is a többi cseléddel versenyt szántott, ott meglátja a halomra hordott trágyát, mely két ölnyi magas dombot képezett s azon gondolatra jön, hogy ha azt a sok száraz szalmát, a mi a trágyából kiáll, arról leégetné, ezáltal az sokkal sikeresebb lenne. Mingyárt gyufát vesz, csóvát csinál, meggyujtogatja körül a trágyát, a száraz szalma szépen leég róla a tetejéig, ő pedig tárczáját elővéve, rögtön kiszámítja, hány procent lúgsóval több jut ez által a földbe, hány procenttel több cukor lesz ezzel a répában, hány forinttal ad ez nagyobb jövedelmet? Ezalatt oda ér a kocsisa a fordulóból. Látja a füstölő trágyahalmot.

— Mit csinál tekintetes uram?

— Kísérletet teszek Jancsi, mennyivel ad nagyobb eredményt a kiégetett trágya a szalmásnál? Kiszámítottam már.

— Az én libériámat is beletetszett irni a kánikusba, a mit a trágya tetejére tettem?

Az oconom akkor retten meg. Ez nem volt a kalkuluban.

A kocsis egyenruhája bizony szépen odaégett.

K—s M—n.

A conscriptionsbogen.

Mint hogy nemes Budapest városában, mely Magyarország fővárosa, a magyar háztulajdonosoknak német összeírási ivatek osztanak, ezeknek betöltése némely honpolgárnak, ki csak messziről sejt a német nyelvhez, nem kis munkájába kerül, a miről egy előttünk megfordult conscriptionsbogen legjobban meggyőzött bennünket, szólván ekép:

Vor- und Zuname	= N.N. hat nit <i>zugenommen</i> .
Charakter	= Ehrlicher Mensch.
Titel des Familienhauptes	= Majsztram.
und seiner Familienglieder	= Hände und Füße.
und Angehörigen	= Hören alle gut.
der im Geschäftsbetriebe	= Kann das Wort nit um die Welt aussprechen „ftsb!“ weisz nit wasz ist?
Angestellten	= An Gestell hab i.
Buchhalter	= Sind richtig Bücher darauf.
Deren Gehalt fl. kr.	= Kriegt aber kan Kreuzer, ist von Holz.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Előhivatja a nagyságos úr a béreseit, s egyéb alárendelteit; s szívökre szól egyenesen: „halljátok-e, tatáradták! azt mondom már, hogy alkudjunk meg, mondjátok meg, mit fizessek, hogy aztán ne lopjatok tőlem többet?“ Összenéznek az atyafiak, fejeiket csóváltgatják, végre megszólal az öreg gazda: „nem lehet a nagyságos uram, sokkal jobban jörünk ki így.

= Mult héten a k—i faluban a helységbiró egész komolysággal kénytelen volt keményen kihirdettetni, hogy miután a templom kicsiny, az ülőpadok csekélyek, hogy minden ember, mint eddig, elférhessen; a fehérszemélyek felszólittatnak, hogy templomba menéskor a *krinolinjait* rakják le a *harangozónál*. — Ez nem tréfa.

= Erdélyben a faluk nevei egyáltalában csak németül vannak felírva a faluvégi útmutató táblákon, még pedig a hol lehet *leforditva*. Így *Szilvás* oláhmagyar falu neve *Zwetschkendorf*-nak van írva. Ilyenformán a szerencsétlen utazó sem az oláh, sem a magyar helybenlakótul el nem bírja magát utasittatni a szomszédba, mert egyik sem érti, hogy mi falut keres?

= A napokban egy jámbor hazafi odamegy a nemzeti színházhoz, s mint legbefolyásosabb emberhez, folyamodik egyenesen a házmesterhez, hogy ő szeretne itt valami hivataloskát vállalni. — Mi akarna lenni? — Hát chorista, *vagy* rendező, *vagy* bilétszedő, *vagy* igazgató. — (Ez sem anecdota.)

= Egy különben igen derék színházi veterán tag, hallván, hogy másod tenoristára van szüksége az operának, mint a falat kenyérre, hoz egy fiatal embert, mondván, hogy ennek milyen pompás hangja van, csak próbálják meg. Megpróbálják aztán s mondják neki sajnálkozva, hogy csak az az egy hibája van neki, hogy nem tenorista, hanem *bassista*.

— Igen! szól neheztelve a veterán, — ha önök komendálták volna, mingyárt tenorista lenne!

= Hirdeti a jegyző a falu véneinek a mindenféle kurrenseket: „Ide hallgassanak kigyelmetek. Ezt ugyan kigyelmetek nem értik; mert kigyelmetek szamarak: — én sem értem.“

= „Kitanult veterinarius ez a kentek kovácsa?“ kérdi a földesúr a falusi bírót. „Nem biz ez nagyságos uram, mert ez csak olyan — emberből lett kovács.“

= Milyen nagyot fordult a világ! Ez előtt harmincz esztendővel mi tanulmányoztuk Hübner-t, most pedig Hübner tanulmányoz minket.

= Nagy Mihály úr e napokban a magyarok és az olaszok kedvencz hajlamait testesített alakban mutatá be előttünk, ugmint *tarhonyát* és *makaronit*, saját gyárában készültet; ilyen kanállal fogható módon bizonyítva be, hogy ideáljaink egy tésztaból vannak. Mindakettőt megkóstoltuk s úgy találtuk, hogy ezúttal jobban izlik a makaroni, mint a tarhonya.

= A szegedi Híradó jutalmat tűzött ki ezen kérdés megfejtésére: miért kevesebbek a házasságok *napjainkban*, mint máskor? Ha el nem késtünk volna a válasszal, megfelelénk a rébuszra: — „*napjainkban*“ (ugymint octoberben) azért kevesebbek a házasságok, mert a legtöbb fél farsangra tartogatja a lakodalmát, *annak a napjai* pedig januárban és februárban esnek.

= A francia-angol szövetséget úgy kilelte a hideg, hogy most kénytelen mindakettő nagy mértékben — *Chinát* bevenni.

= Most halt meg Angliában egy nagy férfi, kinek czime nem rövidebb, mint: „Villiers, Earl of Jersey, Viscount of Dartford, és Báro Hoo, angol peer, Viscount Grandison of Limerick, irlandi peer, lord főudvarmester, lord főlovázmester, hatvankét esztendő óta parlamenti tag;“ (a ki ez idő alatt megállhatta, hogy a parlamentben soha egy szót se szóljon).

= Egy ismerősünkkel történt, hogy nem rég elvittek Nagy-Várad helyett Aradra, s mikor a vasúti kalauzt előfogta, hogy miért mondta neki azon kérdésre: melyik vonat megy Váradra? hogy ebbe üljön, ez azzal torkolta le: „mért nem mondta az úr világosan *Wardain*? ich hab verstanden *Árad*.“ — — Magyar, tanulj *világosan* beszélni, ha a vasúton utazol — itthon!

= Milyen roszul avandzsirozik az ember az életben a titulaturájával. Mig iskolába jár, per „*domine!*“ beszélnek vele, mikor az iskolából kikerül, per „*amico!*“ traktálják, s mikor aztán maga ura lesz, adóczédulát kap, elfelejt fizetni, akkor csak per „*Sie!*“ discourálnak vele.

= Egy ismerősünknek van egy hallatlan vasfejű morva gazdatisztje. A minap pálinkát főzet az úr, mondja a tisztnek, hogy ügyeljen rá s mérje meg, hány fokú a spiritus? Az ki is ment s megmérte a spiritust — találják ki mivel? — egy *czollstokkal!*

Az augsburgi allgemeine Zeitung nyelve a magyar ember pallérozásának nagy munkájában.

A 6-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Főkötő.“

R é b u s z .

Szerkesztői sub rosa.

— Hajdusági közleményeit köszönjük. Szólnokra, az Elendből lehet valamit csinálni. Csökköi küldemény kiesztergyozható.

Ó-Budára, megkaptuk a küldeményt; elég jó van közte. Pityi Palkó adomái közt kevés van jó, de az igen jó. X-nek.

Miért nem tréfáljuk ki mi is a szerkesztői levelezésben azokat a munkákat, a miket nem használhatunk, mint a Vasárnapi Ujság? Felelet: ha valaki olyan dolgot ír, a mi a V. U.-ba nem való, az igen *mulatságos* dolog; de ha valaki olyat ír a mi az Üstökösbe sem való, az nagyon *szomorú* eset.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)